

שהו אייפעס קומניסט. אחריכך, סידרה של קללות נגד "הדתיים האלה. הורסים לנו את המדינה. רקובים. כמו הליכוד."

עזר וייצמן. 19.00

חזר רענו, מגולה ונודף נוחה אפטר שייב. זועם על טריקים שנעשו בכמה קלפיות, שבהן נוקבו פיתקי-הצבעה של מח"ל ובכך הם נפסלו, וכן על הטעות בי מחשב מישרדי-הפנים, שבגללה נמנע מאלפי אורחים מלהצביע.

עולה לקומה ה-13, שם נמצאים גם חברי הכנסת איתן ליבני ויגאל הורביץ. עזר נשאל לתגובתו על העובדה שזאב ז'בו טינסקי הנכד חתם על תמיכה במחנה שלי. עזר מתחמם: "זה לא ייתכן! מייד נב" רר". הוא מתייג לקרובי-משפחה: "לבדוק מייד. יש שמועה שזאביק בשלי. אם זה נכון, לתת לו על הראש! מילא, הוא מתנחם, ננצח גם בלעדיו".

מצב-רוחו בשיא. הוא מרכיב מישקפים ושואל: "גו, איך המישקפים הפוליטיים שלי? עכשו אני רואה אותך, פונה לליבני, כל הזמן חשבתי אותך ליצחק שמיר".

"אז מה, שקט, חברה'ו? שואל בעליצות, "זה סימן טוב. זה מזכיר לי שבימי ששת הימים באו אלי ואל מוטי (הוד), ואמרו צריך להמליץ על צל"שים, לעזאזל, אמר-תי, דפקנו 25 שדות-תעופה, גמרנו 520 מטוסים, אבל כולם היו בסדר. כשמחלקים יותר מדי מדליות, זה סימן שאיזה גנרל עשה פשלה".

מישהו נכנס ומעיר לעזר: "שמעתי שהמטוס שלכם כבר רץ על המסלול".

"המטוס שלנו כבר ב-40,000 רגל", עונה לו עזר מניה וביה. "זה מסוכן", מעיר הלה. "איפה, הרבה יותר מסוכן נמוך, מסביר עזר. "הזמנתי 12 ארגונייין", מבשר יגאל הורוביץ. "תביא גם 12 שמפניה!" צועק לו עזר. "אבוט פיומאט! אל תקמץ לי!" הוא גוער בו.

פלאמז'שרון. 23.00

הווילה בסביון ערוכה לקראת מסיבה גדולה. פלאטו משוכנע, כנראה, בניצחונו. הבית ערוך לכך. שולחנות עמוסים כל טוב, מלצרים האווירה כולה אומרת תג. הדבור, אבל בהט מסתובב בין האורחים. "מה רוצים ממנו? מה גנב? ממשלת ישראל גנבה את ספינות שרבורג מצרפת ולא קרה כלום, או מה רוצים ממנו?" הוא שואל.

פלאטו, בחליפת-קטיפה שחורה, מהלך רגוע לחלוטין. האיש בטוח בניצחונו. הטלוויזיה מחדשת את המידע הראשוני שלה. המתח רב. פלאטו ניצב מול מסך הטלוויזיה שהוצב במרפסת הצופה אל הבריכה שבגן. מקלטים איתנים הוצבו ב" שאר פינות הבית, לנחתות האורחים. הוא מבקש תרגום לדיווחו של חיים יבין. נדהם לשמע ירידה המערך.

הטלוויזיה מודיעה את תוצאות הבחירה לפ"ש. "אתה המלך שלנו!" נשמעת צעקה. הכל מסתערים עליו. נשיקות, חיבוקים. פלאטו מוחכם כולו בצביעי שפתון, מנשי קות הנשים. אסתר, אמו, מופיעה כשהיא לובשת חולצת-טריקו מודפסת ועליה דיוק נז של בנה. לפתע מופיעה בריצה אנט, אשתו, שיתתה עסוקה משך כל היום בסיוורים בקלפיות השונות ברחבי הארץ.

מנחם ד"ש. 23.00

הרבה אופטימיות. הרבה מאד פרחים שהובאו בארגונים ומחולקים לכל אורח. מזכירות בצירות רבות, ותיקוהו שהמערך והליכוד ביחד יישמו תבוסה, וד"ש תהיה הפרטנר שיוכל להכתוב את התנאים ל" שותפה להרכבת הממשלה.

דקות ספורות לאחר-מכן משדרת הטל-וויזיה את התחזית שלה לגבי תוצאות הבחירות. פרופסור אמנון רובינשטיין קם וממלמל: "זה אסון, זו רעידת-אדמה". שמואל תמיר, הוא הנרגש והשמח מכו-לם בד"ש. עיניו נוצצות, והוא אינו יכול להסתיר את ריגשותיו: "אני מחכה שנים לרגע זה!"

"הוא יעשה הכל כדי לגרום אתנו לליכוד", מזהיר את חבריו עורכדין תל-אביבי ידע, מתומכיה הנלהבים של התנו-עה. "ידיו לא יודע מה קורה, אבל הוא ינסה גם כן ללכת עם הליכוד, כדי לשבת בממשלה". מוסיף הפרקליט בקול רועד. מאיר עמית, ממשש פינה שקטה, הוא אינו מגיב. על פניו דאגה עמוקה. הפרק-ליט הידוע, שהביע חשש שממיר יגרום את ד"ש לקואליציה עם הליכוד, מרגיע: "נתנגד לתוכנית זו. לא בשביל זה הקמנו את ד"ש. הדבר יתברר בוועדה המרכזת,

אריק ורילי

ליד המטה המרכזי של הליכוד ברחובות עיר מגוריהם, בה שהו במרבית שעות היום של יום הבחירות. ביקורם במטה הבחירות של הליכוד

שבה 120 חברים. לפחות 37 יתנגדו לה-ליכה עם הליכוד? אמנון רובינשטיין, בכל-זאת זה לא רע, מה שהשגנו. אני מצפה ל-20 מנדטים". התנועה במיסדרונות גוברת. גלים נור-ספים של אורחים מציפים את הבניין. מגיעים שני גברים בחליפות כהות, בגיל-העמידה, אנשי צמרת ד"ש לוחצים בהעי-רכה את ידי שני האורחים מחול. "אלה התומכים הגדולים של העסק הזה", מסביר אחד מעסקני ד"ש.

התורמים המכובדים, אמיליו ברונס ור-אינגן בוביס, מייצגים חברה גדולה מי-חול שתרמה לד"ש רבבות לירות. אורח נוסף מאותה קבוצה ניגש לטלפון, ומזמין שמפניה מאחד מבתי-המלון המפור-ארים בעיר. "כמה אנשים יש פה ב-בניין?" הוא שואל. "שיבעים", משיבים לו. "שיבעים כסות ושני ארגוני-שמפניה", מזמין המסקיע.

גבר צעיר ונרגש, משוחח עם אישה בלונדית, מפעילות מטה ד"ש. "אם לא נזמין את אש"ף לוינבה, תהיה מילחמה בקיץ", הוא אומר.

מצודת זאב. 23.30

קהל רב מתאסף סביב מקלטי-הטלוויזיה שבאולם. עיתונאים, צלמים, עסקנים ובניי-מישפחותיהם. קהל מתחיל להתחמם ופורץ בשירה: "אף אחד לא קם... מוטק'ה ציי-פורי, סגנו של עזר, ניגש להשתקם. עדיין מוקדם מדי, התוצאות הן חיוזי בלבד מישו קם ומנסה לשיר, אך ציפורי צועק בכעס: "שב שם ושתוק!" עזר מאופק, אינו מרוצה מגילווי-השימחה, שולט בעצמה, "להושיב את כור-לם?" הוא פוקד על עוזריו הקרובים. מע-ניק ראיון לעיתונות הורה, אך שומר על קור-רוחו.

טלפונים מתחילים להגיע ממרכזים שר-נים. המזכירות רושמות את תוצאות הר-קלפיות. התרגשות עולה. התוצאות מאשר-ות את תחזיתו של הנוך סמית. אנשים וסניפים מחקשורים לברך. עזר מסרב לגשת לטלפון.

שיחה ראשונה מניו-יורק. אחריה עתי-דות להגיע עוד כמה. עזר מתקשר לאליר-עזר זורבין, מנהל דחף, שריכוז את תעמו-ר לת הליכוד. "אני פה, עסוק בטלוויזיה, רדיו וכל השאר, אז אולי תזין את התמת-שלך ותבוא הנה?" זורבין שתוי, ומרבה לדבר על ויסקי.

"אני לא מתרגש, מחכה לבורק", חוזר עזר ומכריז. "אנחנו הולכים לקראת תקופה רצינית". הוא מזכיר לכל הסובבים אותו.

במהלך סיורם בעיר, סימל למעשה את חזרתו הצפויה של אריק לליכוד ממנו פרש בטריקת-דלת לפני כחצי שנה. למרות שזכה בשני מנדטים ביביל, לוטש אריק את עיניו לכהונת שר-הביטחון.

ליח הליכוד לשנות מושג זה. "אחרי 30 שנה — הגיע הזמן", הוא אומר, אך משתדל שלא להיסחף בהילולה.

ההיסטריה גוברת. השליטה על הנוכחים באולם נשמטת מידי המארגנים. עזר נוטל את המיקרופון, ולכל תשובות הוא אומר: "יש לי רושם שאנחנו מנצחים. אני מבקש לשמור על קור-רוח. כל עם ישראל מביט בנו בטלוויזיה, ויודע שאנו ננהיג אותו בארבע השנים הקרובות. להפ-יך קורא לציפורי, "להחזיק מעצורי-אוויר, להרגיע אותם".

עזר יוצא, ומתרחק מההמון. בגין אומר להגיע בכל רגע. בינתיים אין עזר חש עצמו שותף להתלהבות. "אני מרגיש שפה צריך הרבה אחריות", הוא אומר לקומץ האנשים סביבו. "איפה פה יודעים מה על אחריות?"

02.00 — הקהל ברחוב מול המצודה צועק: "הו, הוא מה קרה, פרס אכל אותה?" עזר מתרצה ויוצא להרגיע את ההמון, אך רק בקושי נחלץ מההמונים, העולים עליו ומנסים לגעת בו.

בגין מגיע. מכונתו מוקפת. הקהל מסי-תער על המכונת. דקות ארוכות חולפות עד שמצליחים לפתוח את הדלת. עזר מפלס את דרכו בהמון, מתחבק עם בגין לקול מחיאות-הכפיים והתרועות. מגג הר-מצודה משקפים בני משפחת וייצמן בהת-רגשות על הנעשה למטה ברחוב.

בגין נכנס לבניין, כימעט נמחק על-ידי המון הצלמים והאזהדים. הוא עולה על הבמה ושר עם הקהל, "עם ישראל חי". ההשתלשלות באולם בשיא. פנס-תאורה של הטלוויזיה נופל ומתנפץ במהומה. רגע נדמה שעומד להתרשש אסון. למרבה הר-מזל משתלט סכנאי על הנעשה, ומונע דליקה. במשך חצי-שעה צועק ציפורי לי-קהל לשתוק. בגין אומר לשאת את נאום-ההניצחון, אך בגלל המהומה אין אפשרות להתחיל לשדר. מנהיג הליכוד סמוק מתח-רגשות, מתחיל לאבד את סבלנותו. ציפורי צורה, לשווא, עזר נעלם מהשטח. קורי-אים לו ברמקול, אך משך דקות ארוכות הוא אינו מגיע. לבסוף ניתן לבגין לשאת את הנאום. הוא עובב כשבאולם מתחילה התגיגה. שירה, מעגלי ריקודים.

במרכז האולם נופלים שני פעילי-ליכוד איש בזרועות רעהו. שניהם מסניף נחלת-יהודה. "איזה עבודה עבדנו, בדם, בדם עבדנו! קרענו אותם!" הם צועקים בגרון ניחר.

הליכוד ניצח. עזר, אריק ופלאטו יהיו את הקואליציה הבאה. סעדיה מרציאנו ימ-שיך להלחם נגד העוני בשכונות.